

Več kot le dober dan za trening

Carolina Maldonado Leyes
(po resnični zgodbi)

Ta zgodba se je zgodila v Boliviji.

Ismael se je nasmehnil, ko je stopil ven na sonce. S papánom (očkom) sta šla v park. Ko sta hodila, se je Ismael držal papana za roko in držal nogometno žogo. Ismael je rad preživljal čas s papánom – zlasti ko sta igrala nogomet!

Ko sta prišla v park, se je Ismael ozrl naokrog. Neka gospa je plela v bližini nogometnega igrišča. Družina je hodila po pločniku. Toda nihče se ni igral na nogometnem igrišču. Ismael in papá bosta imela veliko prostora za trening!

»Si pripravljen na igro?« je vprašal papá.

»Da!« Ismael je, kakor hitro je mogel, stekel na igrišče. Treniral je preigravanje v cikcaku, kazenske strele in strele iz kota.

Papá je močno brcnil žogo. Poletela je prav nad Ismaelovo glavo!

»Grem jo iskat,« je rekel Ismael. Stekel je do kota igrišča in pobral žogo. Videl je gospo, ki je še vedno kopala po zemlji. Videti je bila utrujena.

»Zdaj bom jaz vratar,« je vzkliknil papá. »Da vidiva, če lahko zadeneš!«

Ismael je stekel nazaj in žogo brcnil proti голу. Papá se je iztegnil, da bi jo ujel, a jo je za las zgrešil.

»Gooooo!« Ismael se je razveselil, ko je žoga zadela mrežo.

Kmalu je minila cela ura. »Čas je, da greva domov,« je rekel papá.

Ismael se je ozrl k ženski, ki je plela. *Delati na soncu ni tako zabavno kot igranje nogometa*, je pomislil.

Hotel jo je razvedriti. Nato se mu je utrnila zamisel.

»Očka, kaj misliš, ali ta gospa dobro dela?« je vprašal.

»Kaj?« Papá je pogledal žensko. »O, ja.«

»Mislim, da bi ji morala to povedati!« je rekel Ismael.

»No, pohiteti morava domov. Mama naju čaka,« je rekel papá.

Ismael je gledal žensko, ki si je obrisala čelo. Še močneje je začutil, naj se z njo pogovori. »Resnično čutim, da bi morala,« je rekel. Prijel je očka za roko in stopil k njej.

»Dobro jutro, gospa,« je rekel Ismael in se nasmehnil. Ženska ni dvignila pogleda. »Kaj želiš?«

Ismael je čutil, da ni zelo srečna. A to ga ni ustavilo. »Hotel sem vam povedati, da zelo dobro opravljate svoje delo!«

Tokrat ga je ženska pogledala.

Ismael se je nasmehnil. »Hvala, ker skrbite za park!«

Ženska mu je vrnila nasmeh. »Hvala,« je rekla.

Potem se je še bolj nasmehnila. »Najlepša hvala.«

Ismael je bil srečen, ko se je vračal domov s papánom.

»Mislim, da ji je to, kar si rekel, veliko pomenilo,« je rekel papá. »Vesel sem, da si poslušal občutek, ki si ga imel.«

»Jaz tudi.« Ismael je za trenutek pomislil.

Potem je vprašal: »Ali misliš, da je bil to Sveti Duh?«

Papá je prikimal. »Včasih nam Sveti Duh vzbudi misel, da bi nekomu pomagali. In prav to si ti storil.«

Ismael se je nasmehnil. Pogovor z gospo je bil le malenkost, vendar ji je polepšal dan. Da je poslušal Svetega Duha je polepšalo tudi njegov dan!

